

Nagypál István

ÖNARCKÉP CSÁSZÁRFÁVAL

A tükörben egy császárfát látok
magam helyett, a gyökereim
már a mélyben tapogatóznak
a talajvíz felé. Látod, neked
nem kell semmit se tenned,
elég néha, ha összegyűjtöd
a leveleimet, ha lehullanak,
de az se gond, ha évekkal
később látogatsz meg, hogy
az emlékeimet ápold. Ujjaid
finomak, akár a szél, miközben
integetnek felénk a macskák –
mentálisan azt hiszem, ilyen
a két test elillanó távolsága.

AHOL A GÉM MEGPIHEN

A hangnem könnyed és finom volt.
Az árnyékokat nézted, miközben
egy gém szállt el felettem. Izgatottan
körbeálljuk. Hallod az érdes és
rekedtes hangját, nincs olyan dolog,
ami leutánozhatná. Te a mozgását,
én pedig az értelmetlen szavait
követtem. Amikor megpihen, megáll
a vízparton, és felfalja a holdat.
A napfény palástjával beteríti a folyó
felszínét. Gyere, menjünk át a hídon!